

יוסף בארמא וצבי להן ושם נראו נתגלו
 באות ש'. ובזמן יינגלי קשת בעלמא, שהוא
 כח יסוד דרכורא שיש בנקודת ציון שבנוקבא
 המעלה מין תמיד ונראתה הקשת. וראיתה
 לזכור ברית עולם כי היא מעלה מין תמיד
 אף שאין מי שמתעורר למטה, נקודה זאת לא
 נפגמת בשום פנים והוא רשם האבות שיש
 בכל נפש ישראל שאותו רשם אין בו פגם
 אפילו אצל קרח לא נפגם שודש זה של יעקב.
 ולכן אף קל שבקלים כשרוצים לפגום בו
 בנקודה זו חלילה על ידי מינוע וכפירה, מוסר
 נפשו במיתות משונות הוא ע"י נקודה של
 יהדות שקיבל מאות ש' רשם האבות שיש
 בכלי ונקודת ציון ששם נצטייר כל נשמה
 ורחו.

ולכן בעת ההיא נתגלו האבות שיש בכל נפש
 ישראל ובעור באש בהתגלות אהבה למסור
 נפשו על קדושת השם ולא באהבה מוסרת.
 חלילה כשישראל חוטאים, נתגלה הקשת
 ורשם האבות, להורות שאע"פ שחוטאים
 אע"פ נקודה של יהדות שבהם קודש קרשים
 מוכן לקבל ארבע מיתות בי"ד באהבה רבה
 בהתגלות אהבה. וכדין עת הזמיר הגיע
 עיון לקצץ מלכא חייבא המינים שפגמו גם
 בנקודה זאת. ובאמת קאי על כל החוטאים.
 ואמאי אשתיבו, בנין נראו בארץ, דנתגלה
 הקשת להורות שכל החוטאים לא פגמו
 בנקודת יהדות שקיבלו מרשם אבות וכולם
 מוכינים לקבל ארבע מיתות בי"ד על קדושת
 שמו הגדול.

ומאן גרים לאבהן דאתגלין, קל ינוק. פירש
 המקים תשכ"ד שהם נה"י דאימא של בית
 רבן חכמה כמעט נה"י דאבא מלובשים תוך
 נה"י דאימא לעשות מחוץ לז"א לעשותה כלי.
 ואומר הזוהר חי, ולדרכנו, קול תינוקות שאין
 בהם חסא מעוררין נקודת היהדות שבכל נפש
 ישראל שגם בו אין חסא ובהו נתגלה הקשת
 לרחם על כל העולם אכ"י.

פתח עינים, ענין הנבואה להלן מתוך
 הזוהר חי דף ד: פתח עינים הוא המלכות.
 ובפיעה אע"פ שהמלכות עולה ביה"כ והיא
 ראוי שהששים יתענו ולא האנשים כי הרי הרי"א
 אינו מקבל דבר מזה, אע"פ כיון שאין אנו
 מקבלים ואין מי שנקבל שום דבר מלמעלה
 רק על ידה ולכן אנו עושים לפי מה שהיא
 מקבלת.

הנה כל נבואת הנביאים הם מנה"י דז"א
 כי משם מאירים אל המלכות הם נקראים
 עינים, והמלכות נקראת פתח עינים שכל יורדי
 המרכבה רואין וצופין בעינים וזוה"ק האות
 מתאפשרת כביכול מאותה הארה שהמלכות
 מקבלת מנה"י ומשם נמשכת הארה אל
 הנביאים. כי בז"א עצמו במקום שאין נוקבא
 אי אפשר להשיג, כי אין שום השגה לנביא
 וזוהו בעיני השכל אלא על ידי המלכות
 בלבד. ועיקר הנבואה בנה"י המגולין הנקראים
 שפתים ובסוד תרין ביצי סתומים שודש
 העינים.

ובשית פרקין נאחזים הנביאים ויתקים משם.
 וכל הנביאים יתקים מנה"י גי' דז"א, אשר
 נגדום יושבת הנקבא מאחוריו. אבל יתור

קדישא סתימא וחקק בתוך הנר הקדוש הסתום גליפו דחד ציורא סתימא חקיקה של ציור
 סתום אחד קדש קדישין קדש קדשים בניינא עמיקא דנפיק מגו מחשבה בנין עמוק היצא
 מתוך המחשבה ואקרי מי ונקרא מ"י שירותא לבנינא קיימא ולא קיימא תחילה לבנין קיים
 ולא קיים עמיק וסתים בשמא עמוק וסתום בשמו לא אקרי אלא מי אינו נקרא אלא מ"י.
 בעא להתגלייא ולא תקרי בשמא דא רצה להתגלות ולהקרא בשם זה ואתלכש בלבוש
 יקר דנהיר התלכש בלבוש יקר שמאיר וברא אל"ה וסליק אל"ה בשמא וברא את אל"ה,
 והעלה את אל"ה בשמו. אתחברון אתוון אלין באלין ואשתלים בשמא אל"ה"ם התחברו
 אותיות אלו באלו ונשלם השם אל"ה"ם.

ועד לא ברא אלה, לא סליק בשמא אל"ה"ם ועד שלא ברא את אל"ה לא עלה בשם
 אל"ה"ם. ואינון דחבו בעגלא ואלה שחטאו בעגל על רזא דנא אמרו אלה אלהך ישראל
 על סוד זה אמרו אל"ה וכו'. וכמה דאשתתף מ"י באל"ה וכמו שמ"י השתתף עם אל"ה הכי
 הוא שמא דאשתתף תדיר כך השם מתחבר תדיר וברזא דא אתקיים עלמא ובסוד זה
 התקיים העולם. ופרח אליהו ולא חמינא ליה ופרח אליהו ולא ראיתי אותו. ומניה ידענא
 מלה דאוקימנא על רזא וסתרא דילה וממנו ידעתי דבר שעמדתי על הסוד והסתר שלו.

אתא ר' אלעזר וכלהו חברייא ואשתתחו קמיה בא רבי אלעזר וכל חבריו והשטטחו לפניו
 בכו ואמרו, אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא, די אם לא באנו לעולם
 אלא לשמוע זאת, היה די. א"ר שמעון, על דא, שמיא וחילהון במ"ה אתבריאנו על זה

י ד י

ביאור המאמר

נ פ ש

וכך נתגלה שם אל"ה"ם. ואינון דחבו בעגלא ואלה
 שחטאו בעגל, רצו להפריד את הבינה מה"א על רזא
 דנא על סוד זה שראינו כעת ענין מ"י ואל"ה אמרו
 אל"ה אלהך ישראל אמרו אל"ה, כלומר, הו"ק הם
 אלהך וכוה רצו להפריד את מ"י מאל"ה. והענין הוא כי
 כל זמן שיש התלכשות של אור הבינה מ"י באל"ה, לא
 שייד להוריד את הו"ק למטה אל החיצונים מפני הארת
 הבינה, אימא עילאה. אבל הם רצו להפריד ולהצניא הארת
 הבינה ולכן אמרו שרק אל"ה הם האלהים ובלי הארת
 הבינה היו יכולים להוריד את הו"ק למטה אל הקליפות.
 אבל עצת ה' היא תקום וכמה דאשתתף מ"י באל"ה
 וכשם שבתחילת האצילות, ששם הושרשו כל דרכי
 ההנהגה, מ"י השתתף עם אל"ה הכי הוא כך נקבע
 לתמידות שמא דאשתתף תדיר שם אל"ה"ם, כלומר,
 הארת הבינה מתחבר תדיר לז"א ונותנת בו מוחין וברזא
 דא ובסוד התחברות מ"י באל"ה אתקיים עלמא
 מתקיים הו"א הנקרא עולם.

ופרח אליהו ולא חמינא ליה ופרח אליהו ולא ראיתי
 אותו. ומניה ידענא מלה וממנו למדתי אך הבינה
 נקראת בשם אל"ה"ם דאוקימנא על רזא וסתרא
 דילה ומתבינה ידעתי להקיש את הסוד הזה גם אל סודות
 המלכות הנקראת אף היא בשם זה. אתא ר' אלעזר
 וכלהו חברייא ואשתתחו קמיה בא רבי אלעזר
 וכל חבריו והשטטחו לפניו בכו ואמרו ר"א והתלמידים
 אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא,
 די אם לא באנו לעולם הזה אלא לשמוע זאת, היה די.

א"ר שמעון, על דא ממה שנתגלה לי מאליהו שהתיבה
 אל"ה הולך על ו"ק דז"א דאצילות למדתי שמיא וחילהון
 שהשמים וצבאם שהם ו"ק דבריאה כמ"ה אתבריאנו
 כמ"ה שהוא יסוד דמלכות, נבראו. והראה דכתבי

הנקרא נר על שם שכל י' הספירות נקראות י' גרות. וכיון
 שהוא חסד דחכמה נקרא כרצינא קדישא סתימא ונקרא
 כך כי הוא סתום בהשוואה לשאר בחינות החסד גליפו
 דחד ציורא סתימא חקיקה של ציור סתום אחד
 הוא הבינה הנקראת קדש קדישין והחסד הזה נקרא
 בניינא כי החסד הוא תחילת הבנין עמיקא כי הוא
 חסד דחכמה לכן נקרא עמיקא דנפיק מגו מחשבה
 היצא מתוך החכמה הנקראת מחשבה ואקרי מי והבינה
 נקראת מ"י. והחסד הזה הוא שירותא לבנינא תחילה
 לבנין הו"ק קיימא ולא קיימא מחד הבינה קיימת בבנין
 זה, ומאידך לא קיימת לפי שהבינה נעלמת ולא ניכרת
 עמידתה שם וא"א להשיגה. ועוד, חסד דחכמה זה הוא
 עמיק וסתים עמוק הוא וסתום שהרי חסד דחכמה
 הוא.

כאשר הבינה מתלכשת בו בשמא בשם אל"ה"ם עדיין
 לא אקרי אינה נקראת אלא מ"י אלא בשם מ"י. בעא
 להתגלייא ולא תקרי בשמא דא כיון שהבינה רצתה
 להתגלות ולהקרא בשם זה, לכן אתלכש התלכש החסד
 בלבוש יקר דנהיר בלבוש יקר שמאיר הוא חסד דז"א
 ואו וברא הבינה את אל"ה הם הו"ק. ויש באל"ה רמו
 לוי"ק כי כל אחת משש הספירות כלולה משש והרי הם
 ל"ו גמטריא אל"ה. ובהם נתגלה אור הבינה ואו נתחברו
 מ"י עם אל"ה. ה"ש וסליק אל"ה בשמא והעלה את
 אל"ה בשם מ"י אתחברון אתוון אלין והתחברו מ"י
 באלין באל"ה ואשתלים בשמא אל"ה"ם ונשלמה
 הבינה בשם אל"ה"ם.

ועד לא ברא אל"ה ועד שלא ברא את אל"ה הם
 הו"ק דז"א שבהם נתלכש אור הבינה לא סליק בשמא
 אל"ה"ם לא עלה כיד הבינה להתגלות בשם אל"ה"ם.
 רק אחרי יציאת הו"ק יכול היה אור הבינה להתלכש בהם

השמים וצבאם נבראו דכתיב כי אראה שמך מעשה אצבעותיך וגו' וכתיב מ"ה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על שמים. על השמים, איהו לסלקא בשמא הוא לעלות בשמו. בגין דברא נהורא לנהוריה כיון שברא אור לאורו ואתלכש דא ברא וסליק בשמא עלאה והתלכש זה בזה ועלה בשם העליון ועל דא בראשית ברא אלהי"ם. דא אלהי"ם עלאה זה אלהי"ם העליון דהא מ"ה לא הוי הכי ולא אתבני שהי מ"ה לא היה כך ולא נבנה. אלא בשעתא דאתמשכן אתוון אלין אל"ה מלעילא לתתא אלא בשעה שנמשכות אותיות אל"ה מלמעלה למטה ואמא לברתא מאנהא ואימא משאילה לכתה את בגדיה וקשיטא לה בקישוטהא ומקשטת אותה בקישוטה. ואימתי קשיטא לה בקישוטהא כדקא חזי ומתי מקשטת אותה בקישוטים כראוי בשעתא דאתחזון קמה כל דכורא בשעה שנראים לפניו כל הזכרים דכתיב אל פני הארון ה'. ודא אקרי ארון, כד"א הנה ארון הברית ארון כל הארץ. כדן ואו נפקת ה' ואעילת י' ואתקשיטת במאני דכורא לקבליהון דכל דכר בישראל יוצאת האות ה' ומתקשטת בבגדי זכר כנגד כל זכר בישראל. ואתוון אחרנין משכן לון ישראל מעילא ואותיות אחרות נמשכות להם על ידי ישראל מלמעלה לדבי אתר דא למקום זה.

אלה אזכרה. אדכרנא בפומאי אוכיר כפי ושפיכנא דמעאי ברעות נפשי ואשפוך דמעותי ברצון נפשי בגין לאמשכא אתוון אלין כדי להמשך אותיות אלה וכדן ואו אדם מעילא

נ פ ש

ביאור המאמר

י ד י

הארץ הבחינת קדישא שהזכרנו לעיל, גם את הקישוט הזה אימא עלאה נותנת למלכות הכת שלה. ואימתי קשיטא לה בקישוטהא ומתי אימא מקשטת את המלכות בקישוטים שלה כראוי בשעתא דאתחזון קמה כל דכורא בשעה שנראים לפניו כל הזכרים בעליה לרגל אל המקדש הוא בחינת המלכות, ואו אימא נותנת את ר"ק שלה בהלואה אל המלכות והיא הופכת לארון, לשון זכר דכתיב אל פני הארון ה' כי לאחר שהמלכות קיבלה מאימא את הו"ק נקראת כך כלשון זכר. כד"א הנה ארון הברית הארון הוא יסוד ד"א ואילו ארון כל הארץ הוא יסוד דמלכות. ואומר כי כאשר היה יסוד שני היסודות המרומם בפסוק ארון וארון כדן או נפקת ה' יוצאת ה' שהיא יסוד דאימא עילאה ואעילת י' ונכנס יסוד ד"א שהוא י' ואתקשיטת במאני דכורא ואו המלכות מתקשטת בבגדי זכר הם ו"ק ד"א. לפי שעד כה היה כה הארת יסוד דאימא נוקבא אבל אח"כ נעשה לה כלי ע"י יסוד ד"א שהוא זכר וממילא הוא נותן לה את הקישוטים שלה לקבליהון דכל דכר בישראל כנגד כל זכר בישראל כשעולים לרגל ואתוון אחרנין אותיות אל"ה משכן לון ישראל מעילא ישראל ממשכים אותם מלמעלה לדבי אתר דא למקום זה, הוא המלכות.

כי אראה שמך מעשה אצבעותיך הוא המלכות וכתיב מ"ה אדיר שמך הוא שם מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א והוא מתלכש בכל עשר האותיות שבו בכל הארץ בכל בני המלכות והיא מתלכשת בעשר הספירות של עולם הבריאה. אבל אימא הנקראת אש"ד עליה אומר תנה הודך ההתלכשות שלה היא בר"ק ד"א עד הוד שבו. ולכן אומר על השמים כי הו"א נקרא שמים איהו והתלכשות זו באה לסלקא בשמא שתוכל לעלות ולהתגלות בשם אלהי"ם. בגין דברא נהורא לנהוריה כיון שברא אור לאורו, כלומר, ברא את אל"ה שהם הו"ק לאורו הקודם מ"י ואתלכש דא ברא והלכיש את מ"י על אל"ה וסליק בשמא עלאה ועלה להתגלות בשם העליון אלהי"ם ועל דא לפי דרוש זה נבין את משמעות הפסוק בראשית"ת על ידי שברא שית, כלומר, רק אחרי שברא את שש קצוות הו"א ברא אלהי"ם יכל להוציא לגילוי שם אלהי"ם. דא אלהי"ם עלאה זה אלהי"ם העליון הוא הבינה אימא עילאה.

אלה אותם ו"ק רבינה המתלכשים בר"ק ד"א שהוא הזכר, נרמזים בתיבה אזכרה שיש בה אותיות זכר, וכדי להמשך את ו"ק רבינה אל"ה לר"ק ד"א אדכרנא בפומאי אוכיר כפי, והענין כי הפה הוא המלכות רבינה וע"י אוכרה בפה בעת תיקון חצות נמשכים ו"ק רבינה אל המלכות. וממשך ושפיכנא דמעאי ברעות נפשי ע"י כפי ברמעות מעומק הנפש בגין לאמשכא אתוון אלין כדי להמשך אותיות אלה, והיינו המשכת הו"ק רבינה למלכות וכדן ואו אדם אוכל להמשיכם מעילא מהבינה עד בית

דהא מ"ה שהי המלכות לא הוי הכי אינה נקראת אלהי"ם ולא אתבני ולא נבנה עדיין, ולכן לא היה לר"ק שלה כמה להתלכש אלא בשעתא דאתמשכן אתוון אלין אל"ה מלעילא לתתא אלא כאשר נמשכה הארת אותיות אל"ה מלמעלה למטה, כלומר, מהבינה למלכות. והכר זה קורה כאשר ישראל עולים לרגל ומעלים מ"ן ואו ממשכים הארת הו"ק רבינה אל המלכות ואמא הבינה אוזיפת לברתא מאנהא ואימא משאילה לכתה את לבושה, והלבושים הללו הם הארת החסד שאימא מתקשטת בו, והבינה משאילה למלכות את הו"ק שלה כדי שתוכל לקבל הארת אל"ה ח"ש וקשיטא לה בקישוטהא והיינו הבינה מקשטת את המלכות בקישוטה, גם את הארת החסד דחכמה,

למעלה אין שום השגה לנביא חוזה כי גם אלו אינן מתגלים רק על ידי הנקבא. וכל הנביאים מתנבאים משני פרקים תחתן רבינה המתלכשת תוך נ"יה ד"א. הנה הנביאים מושכים נבואתם מנה"י על ידי נוקבא ד"א דיתבא תמן, ריש נביאים שאין מושכים נבואתם מנה"י ד"א אלא מפרצון נוקבא ד"א לחד.

אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה ושתי בחינות אלה, והיינו הנביאים המושכים נבואתם מנה"י ד"א לעומת אלה המושכים נבואתם מנה"י דנקבא, הם כנגד שתי הבחינות אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה. כי אלה המושכים מנה"י ד"א הם בבחינת אספקלריא המאירה. וזאת לפי שהמלכות נקראת מראה אשר על ידה מתגלית הנבואה וכשהוא מראה מה שברצון הו"א נקרא אספקלריא המאירה. הו"א נקרא אור לפי שהוא חסד והוא מאיר בו, נעשית היא אספקלריא המאירה. וכשמאירה לנביאים מצד בחינת עצמה את רצון הא"ס או מקבל הנביא אור מצד אספקלריא שאינה מאירה כסוד גבורות ח"נים.

וכו"א עצמו יש שתי בחינות אלו שיתקים מצד פנים דג"ה שלו או הם חסדים מאירים ונקראת המלכות אספקלריא המאירה, וכשיתקים מאחוריים אזי אינה מאירה כי הם גבורות ח"נים וכל יניקות המלכות מאחוריו שהם גבורות. ונגם הנביאים היתקים מאחוריים אצ"פ שהם בדכורא נקראים אספקלריא שאינה מאירה.

ענין רוח הקודש וכו"א אין שום נביא נקרא אלא המתנבא מדכורא או בבחינת פנימיות חסדים או בבחינת אחוריים גבורות. אך הנביאים היתקים מנוקבא עצמה אינם נקראים רק בעלי רוח"ק ואין נבואה אלא בדכורא. ושתי פרקי דג"ה הם שית דרגין של נבואה. והיתקים מיסוד נקרא ג"כ נביא אך מנוקבא בלבד אינו אלא רוח"ק. וכשיתקים מבחינות קול חיבור נקראים נביאים עם היותם יתקים מן הנוקבא.

משה רבינו, שמואל, אחיה השילוני, אליהו הנביא, והבעש"ט ומשה רבינו שהיה רבן של כל הנביאים היתה נבואתו משני פרקי קדמאין דג"ה מבחינת פנימיות שלהם. ולא היה עוד נביא שיתנבא משם אלא הוא לבד נתנבא משניהם. ושמואל התנבא מנבא בלבד ומכללות הוד שבנצח והיה יתק מבחינת פנימיות של פרק עליון ונצח. ואחיה השילוני נתנבא מבחינת אחוריים של שני פרקי עלאין דג"ה הוא שקול כמשה כעך אחד שיתק מנה"י, אלא שהוא בבחינת אחוריים, בחינת גבורות. ואחיהו תלמידו יתק מבחינת אחוריים דפרק הוד בלבד.

ומן הבעש"ט תלמיד אחיה ריב ברוח"ק מפרקים אלו המאירין למלכות ולכן היתה רוח קדשו מצומצם מאד. עצם הנבואה דע כי כל מה שיוצא מפי אדם אי אפשר שיהיה לבטלה כלל וקלן דאורייתא ועלותן טלפין לעילא ובקעין רקיען אפילו הכא המטה, כלומר, הקול היוצא משם לא

לכלם. בין אינון שתין, בין כל חילין דילהון בין אלה הששים בין כל צבאותיהם בשם יקרא. מאי בשם יקרא. אי תימא דקרא לון בשמהתהון א"ת שקורא להם בשמותם לאו הכי הוא, דא"כ בשמו מבעי ליה לא כך הוא שהרי היה צריך לכתוב בשמו. אלא בזמנא דדרגא דא לא סליק בשמא אלא בזמן שמדרגה זו אינה עולה בשם ואקרי מ"י ונקראת מ"י לא אוליד ולא אפיק ממירין לזיניה לא מוליד ולא מוציא את הגנונים למיניהם אע"ג דכלהו הוו ממירין ביה אע"ג שכולם היו נסתרים בה כיון דברא אל"ה, ואסתלק בשמיה ואקרי אל"ה"ם כיון שברא את אל"ה ועלה בשמו ונקרא אל"ה"ם כדון בחילא דשמא דא, אפיק לון בשלימו או בכח שם זה הוציא אותם בשלימות ודא הוא בשם יקרא וע"ז נאמר בשם יקרא בההוא שם דיליה, קרא ואפיק כל זינא וזינא לאתקיימא בשלימותיה באותו שם שלו קרא והוציא כל מין ומין להתקיים בשלימות. כגוונא דא בדומה לזה ראה קראתי בשם. אדכרנא שמי הזכרתי את שמי לאתקיימא בצלאל על קיום אשלמותיה שבצלאל יתקיים במלוא קיומו.

מרוכ אונים, מאי מרוכ אונים. דא ריש דרגין הוא ראש המדרגות דסליקו ביה כל רעותין ואסלקו ביה בארס סתים שעולים בו כל הרצונות ועולים בו בדרך נעלמת. ואמין כח, דא רוא דעלמא עלאה, דאסתלק בשם אל"ה"ם כדקאמרן זה סוד העולם העליון שעולה בשם אל"ה"ם כמו שאמרנו. איש לא נעדר, מאינון שתין רבוא דאפיק בחילא דשמא מאותם ששים רבוא שיצאו מכח השם ובגין דאיש לא נעדר, בכל אתר דמיתו ישראל ואתענשו בחובייהו, אתמנון ולא אעדר מאינון שתין רבא אפילו חד וכיון

נפשו לפני השם שידברו וינהיגו לסיטרא דקדושה. סוגים של התגלויות יש גם עתה מדברים בבואה, ורוהיק על ידי התפשטות הגשמיות הוא ענין נבואה כי מתלבש בו קול הדיבור שעבר תעשה במדרגות אלהות בין משלו בין משל אחרים. תמצא כי כל השנות ששיגי האדם הוא מבחינות האלו של נבואה ורוהיק ובהם ישיג מעין נבואה להשיג רי תורה ותחיזות וכל אשר יחפץ תעשה. וע"י גילוי נשמות ואליהו כמעין המתגבר. ויש שזוכה ע"י תורה לשמה כראוי שיתגלה אליו בפתול פכ"פ אליהו והנשמות. ויש בעיני השכל רואה את אור נשמתם שקדמו לו הם משרוש נשמתו תשמות הצדיקים באין ומגלין לו רי תורה ורשותא אחיבה לכל נשמתין דצדיקא ולכל מלאכין לנלאה לן ריחן סמירין. ויש שנתגלה בחלוקא דרבנן (להלן בע"ה נראה ענין זה) וכמו שמלאכי אברהם נתגלמו, כן הצדיקים מתלבשין בההוא חלוקא דרבנן. ולפעמים נפש הצדיק כלבד נתגלה ואז נלה בבחינות שפן חמרי (נראה להלן בע"ה) להורות כי אין בו רק נפש דעשה והיא מתגלית ובה ללמד רי תורה מה שקיבל מרוח ונשמה שלה, ומתגלית אל הראיין אם הם משרוש נשמתו. וזוכה אותן ויש לו חלק מכל התורה שלמד עם אדם הצדיק.

ריש דרגין רע כי וז"ג כשמתיחדים יחד ז"א נותן מ"ד ומלכות נותנת מ"ן. ואמרו ז"ל אין אשה כורתת ברית אלא למי עשורה אותה כלי. וכן אמרו ז"ל אין האשה מתעברת מביאה ראשונה. ואיתא בזהו פרשת משפטים דף ק. שמביאה ראשונה הו"א שרי בה חד רוחא בגויה. פירושו אין האשה לוקחת שום אור אלא ע"י הו"א וה"ג שלה אי אפשר שתקבל אותם אם לא ע"י יחוד ממש שלהם שהוא בביאה ראשונה. ואלו נשארים בה תמיד והם חיותה הנקרא נפש המלכות, שהרי כל עצמותה לא נעשתה אלא מאורות של היג בלבד. ולא היתה ראיה לילד קודם אותה ביאה וכל השלימות שלה היא בה"ג שמקבלת בביאה הראשונה שנותן בה הו"א. וכביאה זו נותן בה שם בין שהוא הנפש הראשון שלה ועם בחינה זו המלכות מעלה מ"ן בכל שאר הידיונים מאז ואילך ואח"כ יכולה להתעבר. ושם בין זה שהוא הנפש שלה בא מה"ג שהם ה' אותיות אל"ה"ם, והוא נשאר בה תמיד ביסוד שלה והוא ענין הרוח רשביק בה בעלה בביאה קדמאה כעת האצילות ביחוד הראשון. וכאשר באים המ"ן חדשים של שאר הידיונים, אינם יכולים לעלות בבחינת מ"ן כגוד מ"ד של בעלה אם לא ע"י אותם ה"ג ראשונים ה' אותיות אל"ה"ם. וכל זה יהיה ביחוד. שאותן ה"ג ראשונים שהם אותיות אל"ה"ם נקרא רוח דרשי בגויה ביחוד קדמאה הוא נפש שלה שם בין ממש. וכעת נסביר דברי רשביי שאמר מאי מרוכ אונים. כלומר, מה ואיזה שייכות יש לדבורים אלו מרוכ אונים לדברים הנ"ל? אלא מרוכ אונים מיירי מרוכ היחידים והידיונים שאין תמצא שום זיווג אם לא שלקח חלק מרוח

נ פ ש

ביאור המאמר

י ד י ד

שהו"א אומר למלכות לאחר שהוא נשלם בחיקונים שלו ובכל המוחין, ואז אומר אל המלכות כביכול ראה קראתי אני לכדי בשם אל"ה"ם ואתן לך שם זה כעת היוונו. ולבני בצלאל אומר אדכרנא שמי שגם שם הקב"ה הזכיר את שמו הגדול לאתקיימא בצלאל על קיום אשלמותיה לחת קיום והעמדה בנשמת בצלאל להבין סודות המשכן ולעשותו כראוי.

מרוכ אונים המשך הפסוק מרוכ אונים ואמין כח איש לא נעדר. שואל רשביי מאי מרוכ אונים הרי אונים הוא ענין יחוד היוונו בסוד ראשית אוני, וא"כ כיצד נפרש הפסוק? אלא דא ריש דרגין הוא ראשית חכמה. ועיין בעיונים ד"ה ריש דרגין. דסליקו ביה כל רעותין שכל הפרצופים בין אימא ובין הו"ן עולים אליו לקבל ממנו אור עליון ואסלקו ביה בארס סתים והעליה. והוא נעשית בדרך סתומה ונעלמת, כלומר, שכל מדרגה מתלבשת במדרגה שעליה.

ואמין כח כלומר, מכח של שם אל"ה"ם דא רוא דעלמא עלאה הוא הבינה דאסתלק בשם אל"ה"ם כדקאמרן שהתלבשה ב"ק הו"א בשם אל"ה"ם כמו שאמרנו. ח"ש אמין כח הכוונה שהבינה קיבלה כח מחכמה ונתעברה מהו"ן ושאר ס' רבוא נשמות ישראל והציאתן בשלימות במספר, ומסיים בשבח הבינה איש לא נעדר ממה שהבינה הוציאה כנ"ל, הכל היה בשלימות. והכוונה שאיש לא נעדר מאינון שתין רבוא דאפיק בחילא דשמא מאותם ששים רבוא שיצאו נבינה מכח השם אל"ה"ם ובגין דאיש לא נעדר וכיון שהבינה אתראית כביכול שתמיד יהיו מספר נשמות שוה ומתאים לעבודת הבורא ית"ש בכל אתר דמיתו ישראל ואתענשו בחובייהו בכל מקום שנוכר שמתו מישראל בגלל עוונותיהם

לזינייהו והוציאו צבאות למיניהם דלית לון חשבנא שאין להם מספר.

לכלם המשך הפסוק, והכוונה בין אינון שתין בין לאותם ו"ק המקוריות בין כל חילין דילהון בין כל צבאותיהם שיצאו מהם בשם יקרא כולם נרמזים באות ו' של שם הו"י"ה. מאי בשם יקרא באיזה שם משמות הקב"ה קורא להם אי תימא דקרא לון בשמהתהון א"ת שקרא לכל אחד מהם שמות אחר צאתם לחוץ כרי שיהיה להם קיום והעמדה, שיעמדו תמיד תחת אותו שפע היותא מהשם הזה לאו הכי הוא אין לומר כד דא"כ בשמו מבעי ליה שא"כ הרי היה צריך לכתוב בשמו יקרא, ומדוע אומר בשמות יקרא? אלא בזמנא דדרגא דא כאשר הבינה לא סליק בשמא עדיין לא עלתה בשם אל"ה"ם אלא ואקרי מ"י ונקראת מ"י לא אוליד לא תולידה את הו"ן ולא אפיק ממירין לזיניה ולא הוציאה אף את הו"ק ח"א ולא את הו"ק דמלכות למיניהם אע"ג דכלהו הוו ממירין ביה אע"ג שכולם היו נסתרים נבינה. כיון דברא אל"ה רק לאחר שברא את ו"ק ח"א ואסתלק בשמיה ואקרי אל"ה"ם ועלתה הבינה ונקראת בשם אל"ה"ם כדון רק או בחילא דשמא דא בכח השם אל"ה"ם אפיק לון בשלימו הוציא את הו"ק ח"א ואת הו"ק דמלכות בשלימות. ודא הוא חוהי כוונת הפסוק בשם יקרא דהיינו קרא לבינה להאציל ולהוליד את כל אלה הממירין למיניהם. בההוא שם דיליה בשם אל"ה"ם קרא ואפיק כל זינא וזינא קרא והוציא כל מין ומין הן באצילות הן בעולמות כ"ע לאתקיימא בשלימותיה כי באותו השם שנקרא כל מין ומין שיצא, שם הוא השפע והקיום שלו להתקיים בשלימות. כגוונא דא בדומה לזה ראה קראתי בשם

קדמה שהוא ראשית אנו. לכן יש ביחוד הראשון של רוחא קדמאה הרבה אונים, כי בכל ידיו חיונו יש חלק מאותו הראשון. זהו מרוב אונים. דמשק אליעזר.

מאלף עד ת' ידוע שמי שלומד בתורה הקדושה לשמה דקבה"ו, או יש לכ"ב האותיות של התורה עליה, האיש הזה מנענע עם האותיות האלו עד שמביאם לשורשן לעולמות העליונים ומתעטרין בקדושה ברוך הוא והקב"ה משתעשע בהם. ובמדרגות לשמה הזה הוא כל אחד ואחד כפי מדרגות לשמה שיש בו, כך יש לאלו אותיות התורה התפלה עליה כי יש כמה אלפים ורבות מדרגות נודע לידעי ח"ן, וקדושה כי יש מהם שאינו מעלה בלימודו אלא את אמת, ויש שמעלה כי אותיות וכו' עד שיש צדיק קדוש ונורא שבו כזה המעלה כל הכ"ב אותיות מא' עד ת' ומקימין אותם על מעמדם הראשון שנחצבו המלוכשים כאורות רבות צחצחות כל אות כפי צירוף לאות אחרת. וזהו דמקימין אורייתא מא' ועד ת' ולא נחסר אפילו ניקוד קטן. ועד כאן מיירי מרושם של חיים טל התורה המחיהו והוא סם חיים של התורה הקדושה. כי ע"י עבודתם בתורה ובתפלה נחלה המלכות מבחינת פסיעה לבר של האות ת' (כי בקטנות שלה נחשבת להיות למטה כמעט בחוץ לקדושה כמו הנקודה שברגל השמאלית באות ת' וכאשר נבנית מכה עבודת ישראל קדושים מתגדלת להיות פרוצין שלם ויש בה ר"ק שלה. ח"ש שהופכת להיות לבחינת אשת חיל עטרת בעלה ראש על ר' של הו"א, כאילו יש בה את ר' מעצמה. ואם נחבר את שתי אותיות ר' אחת מול השניה נקבל אות ח' רמו לחיים.

אבל אם אינם מקיימים מצוות התורה הרי שהרושם אינו ח' סימן חיים אלא ת' שרומו על פסיעה לבר כנ"ל נמצא מי שעובר על מצוות התורה הופך את ח' לאות ת' המורה על קטנות המלכות סוד נקודה. נמצא שהאות ח' מורה על ענות ומות ולכן לא רצה לברוא העולם באות ת'.

שריאת את ת למיעל ברישא כפי שאנו רואים האותיות באו דרך תשר"ק. ולכאורה מדוע באו בסדר הפוך ולא בדרך אבג"ד כמו תחילת אצילותן?

הענין הוא כי האמת היא שבעולם העליון לא שייך לתאר שום ציור ותמונת אותיות, כי הכל הוא אור פשוט בתכלית. ואע"פ שאנו מציירים שם איזה אותיות או שמות הקדוש וכינאים, הרי שהכל הוא בהעלם מחולט ואך מחשבה לא תפסא ביה ואפילו ספירת הכתר של עולם האצילות, גם כן לא תפסא ביה שום מחשבה ולכן הכתר נרמו בשם א"ן. ורק אחר ההשתלשלות לספירת החכמה נותפך בו מעט ישות בחינת יש מאין. וכישותו הזה גם כן ההשגה מועטת מאד. מכל מקום אין לתאר כלל שום ציור עד המשך ההשתלשלות בכינה ששם הוא יסוד הציור.

כי ענין הציור הוא מתן הגבלה למרחב אם

שנאמר איש לא נעדר, בכל מקום שמתו ישראל ונענשו בחטאם, נספרו ולא נעדר מאותם ששים רבוא אפילו אחד בגין למהוי כלא דיוקנא חדא כדי להיות כולם בדיוקן אחד כמה דאיש לא נעדר לעילא, אופה הכי לא נעדר לתתא כמו שאיש לא נעדר למעלה כך איש לא נעדר למטה.

בראשית. רב המנונא סבא אמר, אשכחן אתוון בהפוכא מצאנו אותיות בהיפוך בית בקמיתא ב' בתחילה ולבחר ב' ואח"כ ב' היינו בראשית ברא. לבתר א' בקדמיתא אח"כ כתוב א' בתחילה ולבחר א' ואחרי א' היינו אלה"ם את. אלא כד בעא קב"ה למעבד עלמא כל אתוון הוו סתימין כאשר רצה הקב"ה לברוא העולם, כל האותיות היו סתומות ותרין אלפין שנין עד דלא ברא עלמא, הוה מסתכל קב"ה ואשתעשע בהו ושני אלפים שנים עד שלא נברא העולם היה מסתכל הקב"ה ומשתעשע בהם. כד בעא למברי עלמא כשרצה לברוא העולם אתו כל אתוון קמיה מסופא ארישייהו באו כל האותיות מסופם עד ראשם.

שריאת את ת' למיעל ברישא התחילה האות ת' להכנס ראשונה אמרה, רבון עלמין. ניחא קמך למברי בי עלמא נח לך לברוא בי העולם דאנא חותמא דגושפנקא דילך שאני חותם החותמת שלך אמת, ואת אתקריאת אמת ואתה נקרא אמת. יאות למלכא למשרי באות אמת, ולמברי בי עלמא יאה למלך להתחיל באות אמת ולברוא בי העולם. אמר לה קב"ה יאות אנת וזכאה אנת נאה לך וראויה את אלא לית אנת כדאי למברי בך עלמא אבל אין את ראויה לברוא בך העולם הואיל ואנת זמינא למהוי רשים על מצחין דגוברין מהימנין הואיל ואת מוזמנת להיות רשומה על מצחם של אנשי האמונה דקיימו אורייתא מא' ואתה נקרא אמת.

י ד י

ביאור המאמר

נ פ ש

אתמנן נספרו לאחר העונש ולא אעדר מאינון שתיין רבא אפילו חד ולא נעדר מאותם ששים רבוא אפילו אחד בגין למהוי כלא דיוקנא חדא כדי להיות בדיוקן אחד, למעלה ולמטה כפי שמסביר מיד. והענין כי עלה במחשבת הכריאה שבכל דור ודור צריך שיהיו מספר נשמות מכוון שבכוון יש לתקן העולם במלכות שד"י ע"י עבודת הכורא שלהם כפי הראוי לאותו דור. כמה דאיש לא נעדר לעילא וכמו שבשורש הנשמות שהוא ביסוד ח"א אין שינוי וחסרון אופה הכי לא נעדר לתתא כך איש לא נעדר למטה ממספר ששים רבוא.

בראשית. רב המנונא סבא אמר, אשכחן מצאנו בראשית התורה אתוון בהפוכא אותיות בהיפוך שכתוב בראשית ברא אלה"ם בית בקמיתא ב' בתחילה ולבחר ב' ואחרי ב' היינו בראשית ברא. לבתר א' בקדמיתא אח"כ כתוב א' בתחילה ולבחר א' ואחרי א' היינו אלה"ם את כלומר, מצינו שבכל ב' פעמים האות ב' וב' פעמים האות א' ומפרש ענין זה אלא כד בעא קב"ה הוא הבינה למעבד עלמא להוציא את הו"א הנקרא עולם כל אתוון הוו סתימין כל האותיות היו סתומות בכינה כי שם נצטיירו כל האותיות. וענין סתימין, כי לא נבראו עדיין. ותרין אלפין שנין באצילות לכל ספירה יש עודך של אלף, ולכן חו"ב הם אלפים. ואומר כי כמשך אלפים שנים סוד חו"ב שקדמה התורה לבריאת העולם עד דלא ברא עלמא עד שלא ברא את הו"ק הוה מסתכל קב"ה הוא הבינה ואשתעשע בהו ומשתעשע באותיות הללו כי הם סוד המ"ן דילה. כד

בעא למברי עלמא כשרצה לברוא העולם, היינו להוציא את הו"ן אתו כל אתוון קמיה מסופא ארישייהו באו כל האותיות מסופם עד ראשם. והענין הוא כי כשהיו האותיות בחכמה הם עומדים ביושר אבג"ד וכו' וכשהם בבינה האותיות עומדים למפרע תשר"ק וכו' כי הבינה היא בחינת הנוקבא ושם האותיות למפרע. וכיון שבבינה האות ת' היא הראשונה, לכן האות ת' באה ראשונה לדבר.

שריאת את ת' למיעל ברישא התחילה האות ת' להכנס ראשונה אמרה, רבון עלמין הכוונה אל הבינה. ניחא קמך למברי בי עלמא נח לך לברוא בי העולם, כלומר, העולם יברא בכ"ב אותיות אלא שהאות ת' תהיה העיקרית וכל האותיות יהיו נכללות בה ומאירות תחת ממשלתה דאנא חותמא דגושפנקא דילך שאני חותם הטבעת שחקוקות בה אותיות אמת, ואת אתקריאת אמת ואתה נקרא אמת כסוד ה' אלהיכם אמת. יאות למלכא למשרי באות אמת יאה למלך להתחיל באות אמת שיהי העולם עומד על האמת ולמברי בי עלמא ולברוא בי העולם. אמר לה קב"ה יאות אנת נאה לך מצד עצמך וזכאה אנת וזכאת את אלא לית אנת כדאי למברי בך עלמא אבל אין את ראויה לברוא בך העולם הואיל ואנת זמינא למהוי רשים על מצחין דגוברין מהימנין הואיל ואת מוזמנת להיות רשומה על מצחם של אנשי האמונה דקיימו אורייתא מא' ועד ת' שמקימים את התורה מתחילה ועד סוף. ועיין בעיונים